

DE WILDE POST

Jaargang 30

Anno Leta 28

Nummer 3

Pagina 1

Pax Eleriana!

Incendia sluit zich aan! Duizend jaar vrede en voorspoed in het verschiet!

Elerion-Stad – Het grote kwaad waaraan onze wereld ten onder dreigde te gaan, is niet meer. Boodschappers en duiven uit Achterbeek, in het uiterste noorden van Umbrië op de grens met Incendia, berichten van een helse veldslag, waarin een groot aantal voormalige vijanden rug aan rug heeft gestreden. Na een nacht vol verschrikkelijke verliezen, geteisterd door donder en bliksem, is de dreiging van Nilla uiteindelijk geneutraliseerd. Laat een ieder de gevallen eren die hun leven gaven in deze strijd, waaronder het vrijwel voltallige 5e Eleriaanse infanterie regiment, vele Incendiaanse grenswachten, en enkele moedige Eleriaans burgers. Eert ook de uitverkorenen van de Goden en hun kam-

pioene, die de strijd aanvoerden. De toekomst van Nilla is nu aan de Goden. De strijd tegen Nilla heeft alle partijen bij elkaar gebracht, gedwongen om samen te werken om te overleven. Maar de schijnbaar hopeloze strijd heeft ook het besef doen toenemen dat die onderlinge ruzies en oorlogen onze samenleving zo kwetsbaar maakte voor de wanhoop van Nilla. Dat besef stelde het Keizerlijk Corps Diplomatie in staat om verdragen te sluiten die verder gingen dan de onmiddellijke dreiging. En het onmogelijke gebeurde: na het neutraliseren van de dreiging van Nilla, hielden de afspraken stand. In plaats van terug te keren naar de eigen stellingen, zijn op de ochtend na de laatste veldslag hand-

tekeningen gezet onder historische verdragen.

Met grote blijdschap verwelkomt Keizerin Leta het Koninkrijk Incendia in haar midden. Onder het toezien van een groot aantal notabelen uit Umbrië en Elerion-Stad ondertekenden Praefectus Amica Adhibitus Tertius Oculus voor Incendia, en Berend-Jan van Galen Baron van Wezembeek voor het Keizerrijk het verdrag waarin het Koninkrijk Incendia zich aansluit bij ons Keizerrijk. Als symbool van deze aansluiting werd het rijkszwaard van Incendia in bruikleen gegeven aan Keizerin Leta, daarbij vertegenwoordigd door de Baron. Ook met de illustere groepering van de Condotieri Magistri is een vredesverdrag getekend. Kern van het verdrag is een stuk grondgebied waarover deze vrijgevochten tovenaars zelf kunnen beschikken. Condotieri die zich daarbuiten begeven (op enkele vrijgestelde diplomaten na) hebben zich verplicht alle Keizerlijke en Gildewetten te volgen waaraan iedere burger zich dient te houden.

Nu alle strijdende partijen zich verenigd hebben, zijn wij ervan overtuigd dat een lange periode van vrede en voorspoed zich aandient. Soldaten keren terug naar hun steden, dorpen en boerderijen. Tvenaars kunnen zich richten op wetenschap en vooruitgang. Priesters vinden hun roeping in het genezen van de geslagen wonden, en

vooral ook het hernieuwen van geloof en de steun van de Goden.

De menselijke aard is niets vreemd. Boeven en bendes zullen altijd blijven bestaan. In afgelegen gebieden zal zeker nog wel eens een monster opduiken. Gelovigen van de Goddelijke Generaal hoeven hun bijlen en zwaarden niet gelijk om te smeden, er zullen altijd dappere dienders nodig zijn om de orde te handhaven. Maar de oorlog is voorbij, misschien voor altijd.

Leve Elerion. Leve Leta!

Nieuwe garnizoenen opgericht

Met de herwonnen vrede in het keizerrijk maakt het leger zich nuttig met het oprichten van nieuwe garnizoenen in diverse grensgebieden. Lokale bewoners van zowel Noria, Elsenia, Ençique als ook het Land van Aa melden driftige bouwactiviteiten vanuit het leger in de passen van de bergketen die de vier landen scheidt van elkaar. Diverse keizerlijke garnizoenen zijn inmiddels verplaatst naar het gebied om hun intrek te nemen in de nieuwe kampementen. Opvallend genoeg zijn er tevens enkele ridders van de Rode Roos, tezamen met Ordo Spina, gesignaleerd in deze kampementen. De centrale hoogvlakte, waar naar verluid een mysterieuze toren zou staan, wordt op deze wijze in ieder geval goed beschermd.

Armen gevoed in Woudenburg

Nieuw Woudenburg - Een groep van zes lieden heeft honderden van de armsten uit Nieuw Woudenburg van een simpele doch voedzame maaltijd voorzien, zoals zij vernoemden uit naam van een onbekend figuur genaamd "de Heer van Compassie". Niet van iedereen is de identiteit bekend, ook omdat ze snel hierna vertrokken. Er werd verteld dat de Kampioene van de Goden er bij aanwezig was, alsmede twee leden van het Gardecohort Prinses Shagar.

Commissie Tafel Etiquette moet Broedermaal redden

Verontrustende berichten bereikten de hoofdstad vorig jaar. Baron van Rozen-Lindenburg zou tijdens een broedermaal van de Jaden Hemelkeizergelovigen in de Wilde Landen geconfronteerd zijn met eetpraktijken die naar zijn eigen woorden 'bijna bestiaal en bijzonder primitief' waren. In de wandelgangen wordt het voorval geksherend 'het risotto-incident' genoemd. Risotto zou in grote kwantiteiten over de tafel zijn gevlogen en er zou zelfs uit elkanders decolleté gegeten zijn. Boze tongen fluisteren dat Jonkvrouwe von Rosenritter betrokken was bij de situatie. Het voorval wordt uiterst serieus genomen. Gelovigen in Elerion-stad luidden de noodklok en hebben samen met vooraan-

staand etiquettespecialist Kort Jelder een commissie ingesteld die moet gaan kijken naar de tafel etiquette tijdens broedermalen van de Jaden Hemelkeizer. Er komt zo snel mogelijk een protocol over het opzetten van een handboek over het opzetten van een inleiding over tafel etiquette voor gelovigen in de minder geciviliseerde delen van Elerion.

Nieuwe benoemingen adelstand

Bij monde van baron Louis van Rozen-Lindenburg heeft de Raad voor de Hoge Adel bekend gemaakt dat de heer François de Chedugadeindre door Hare Majesteit de keizerin is verheven tot baron van Sint Walrick, na de tragische dood van zijn zuster en neefje in een roofoverval. De benoeming komt volgens adelkenners niet als een verrassing.

Wat wel opvallend werd gevonden was de benoeming van kapitein Hieronymus IJzerbrood tot jonkheer van De Rozenhof. De kapitein liet weten verrast te zijn door de benoeming, maar deze te accepteren. Ook sprak hij zijn dank uit aan vrouwe Catharina von Rosenritter, weduwe van de vorige jonkheer, en zegde toe dat zij tot haar dood mocht blijven wonen op de Rozenhof. De lokale bevolking leek zeer ingenomen te zijn met de benoeming: het nieuws werd met luid gejuich ontvangen.

Muzikaal soiree verlevendigt hoofdstad

ELERION-STAD – Rosalinde van Ramssteen-Goedhart is terug in de stad. De aankomst van de douairière gravin werd vanzelfsprekend gevierd met een muzikaal soiree. Onder de gasten bevonden zich naar verluid niemand minder dan gravin Lidewij van Bosch tot Stee, baron Berend-Jan van Galen, magister Toos du Tondeldoos en professor Matthias van Aa. Hertog François Froideville de Mon’o was helaas verhinderd. Diverse hoogstaande edellieden die genoemd waren in combinatie met dit soiree keken bij navraag wat glazig en deden alsof ze geen idee hadden waar het over ging. Een van de benaderde personen zei zelfs: “Sorry, wie? Nooit van gehoord.”; zo exclusief en geheim was dit soiree dus!

Nieuw in het gezelschap van de gravin was een in Elerion-stad tot nog toe onbekende jongedame, die werd voorgesteld als mejuffrouw Alaska Jameson, dochter van de befaamde professor Louisiana Jameson en protégée van gravin Rosalinde. Het gezelschap was werkelijk een lust voor het oog in de salon van De Vier Seizoenen. De gravin droeg een smaakvol ensemble van zwarte zijde. Haar nieuwe protégée viel op door de grote hoed die zij boven een creatie van honingbruine chifon droeg. Magister Du Tondeldoos ging gehuld in maagde-

lijk wit en gravin Lidewij in modieus lichtblauw.

Eerder die middag werd de douairière gravin van Zilverbeek tot Hartsbrandt gezien in het Parque d’Hakim in het gezelschap van senator Elric bij het uitlaten van diens poedel Fifi en met groot-inquisiteur Sanka Ra, met wie zij in diep filosofisch gesprek leek te verkeren. Ook hier werd zij op de voet gevolgd door juffrouw Jameson, dit keer in een nogal modern ogend ensemble. Hoe lang de gravin in de hoofdstad verwacht te vertoeven is nog onbekend.

Sint Walrick maakt zich op voor feestviering Baron Chedugadeindre

Het dorp Walrick maakt zich op voor de feest rondom de beëdiging van baron François Chedugadeindre, die de nieuwe baron wordt van Walrick na het tragische overlijden van zijn jonge neef Charles van Walrick en de geliefde regentes Elisabetha van Walrick, gestorven tijdens een brand aangestoken door een plunderende roversbende.

De nieuwe baron heeft besloten om na een kort moment van stilte om zijn overleden familie te herdenken een groot benefietfeest te houden voor de heropbouw van Walrick. Een ware wie-is-wie van Umbrië en daarbuiten wordt verwacht op het tuinfeest. Dankzij de grote belangstelling en het gebrek aan slaappleatsen in de ruïne

van slot Sint Walrick is besloten om een groot deel van de gasten onder te brengen in de herbergen van de omringende dorpen. “Dit geeft de lokale economie een mooie kans om op te bloeien, ondanks de tragedie dat zich hier heeft afgespeeld,” aldus de baron.

Helaas is niet alles mooi weer voor het dorp. Meerdere leveringen van drank en eten voor het feest vanuit Nieuw Woudenburg zijn door roversbendes onderschept en geplunderd. Reizigers naar Walrick wordt daarom aangeraden om om te reizen via Nieuw-Trollendam.

Schisma binnen de Zon?

Al geruime tijd houden interne conflicten de gemoederen flink bezig binnen het Zonnegeloof. Zo zou er zelfs sprake zijn van een afscheidingsbeweging die zich niet langer kan vinden in de passieve houding van een krappe meerderheid van de gelovigen.

De oorzaak van deze strubbelingen zou te vinden zijn in het recente conflict met Nilla en diens volgelingen. Een woordvoerder van de groep die zich bezighoudt met de zogeheten Nieuwe Leer geeft aan dat de Zon al te lang een rol van weinig betekenis speelt binnen het keizerrijk en dat juist een godsdienst zoals de Zon de leiding had kunnen nemen in de strijd tegen de duiste-

re Nilla. ‘Het vasthouden aan verwerpelijke zaken zoals het primitieve volksdansen, zoetwaren nuttigen met een passie alsof het barda is en in het heetst van de strijd met dwaze liederen aan komen zetten in plaats van een zwaard zouden jaren geleden het begin van het einde hebben ingeluid. Blijdschap dat men niet langer werd opgejaagd door de keizerlijke inquisitie heeft geleid tot dwaasheid, lijkt het.’

De woordvoerder spreekt van een revolutie die noodzakelijk is om het Zonnegeloof haar status te geven die het verdient. ‘We hebben jaren in de schaduw geleefd terwijl ons geloof het licht brengt waar het Duister is.’

Vanuit het andere kamp wilde niemand reageren op deze uitlatingen, behalve een anonieme briefschrijver die de volgelingen van de Nieuwe Leer beschuldigt van het plengen van offers tijdens occulte bloedrijge rituelen. Kortom, de spanning is om te snijden in de keizerlijke hoofdstad. Het zijn vooral de gelovigen met het nodige aanzien die een andere koers willen varen terwijl de conservatieve groep wordt vertegenwoordigd door oudere aanhangers en arme poorters. Het lijkt een kwestie van tijd voor deze situatie zich uitbreidt naar de rest van het keizerrijk en wat er dan staat te gebeuren laat zich vooralsnog raden.

Ingezonden berichten

Ik wil namens het Regiment Geneeskundige troepen Umbrië Heron van Ramssteen, Graaf van Zilverbeek tot Hartsbrandt, moge hij rusten in vrede, bedanken vanuit de grond van mijn hart. Zijn heldendaden waren voor mij de inspiratie om het initiatief te starten om het Regiment Geneeskundige troepen in Umbrië nieuw leven in te blazen.

Ook wil ik zijn vrouw Rosalinde van Ramsteen-Goedhart, Gravin van Zilverbeek tot Hartsbrandt vanuit de grond van mijn hart bedanken. Zonder haar geweldige benefiet hoge thee zou het Regiment Geneeskundige troepen nooit zo succesvol zijn geworden. Ik en mijn eenheid bedanken haar voor haar liefdadigheid, een daad die wij niet zullen vergeten.

Getekend

Vaandrig Cirdan Tasadur,
Regiment Geneeskundige troepen

Bent u de weg kwijt?

Friso Zevensloot

Loopbaanadviseur,

Elerion-Stad

**Open brief aan baron François
Chedugadeindre**

Geachte baron,

Omdat u mijn brieven tot op heden heeft genegeerd heb ik besloten om deze brief openbaar in te zenden naar de Wilde Post in de hoop dat u dan wel eens zult luisteren naar uw kersverse burgers.

Zoals ik al heb aangegeven in mijn brieven van de 3^e zaterdag van de bloei maand, de 2^e dinsdag en de 4^e zaterdag van de zomermaand, de 1^e, 2^e, 3^e en 4^e maandagen van de hooimaand en van de 1^e woensdag van de oogstmaand jongstleden wordt uw domein bedreigd door een onnoemelijke kwaad!

De stroperij en het vandalisme in de buurt loopt de spuigaten uit. Uw baronie is gevuld met onverlaten die te pas en te onpas vallen zetten, stukken woud vernielen door het om te schoffelen en daar wie weet wat te begraven, en dan is er ook nog de herrie die ze maken in het holst van de nacht. Mijn arme bosdieren zijn geheel van streek; de spechten hebben hun eigen eieren kapot getikt, de egels verliezen hun stekels en mijn beren hebben uit dolheid een stel arme avonturiers aangevallen. En het enige wat ik tot nu u hier aan heb zien doen is een bord plaatsen

met de boodschap dat het verboden is om te stropen. Nou, dat helpt veel zeg!

Dit is toch niet wat u wil voor uw domein? U, als net aangestelde baron, zou toch juist moeten willen dat er rust en vrede is? Dat er een plek is waar het wild kan spelen en de mensen in vrede met de natuur kunnen leven zonder dat deze jakhalzen alles waar wij voor staan kapot maken? Of ben u nu daadwerkelijk zo'n *** (red: weledelgestrenghe heer) dat u niets geeft om uw volk?

Hopend op een oplossing,

Een bezorgde druïde

Rita's Roddelhoekje

In navolging van de populaire weduwe Gravin van Ramsteen is zwart weer helemaal terug in het Eleriaanse straatbeeld. Van een klein zwart detail in de kledij, tot complete outfits, kleur moet het afleggen tegen het prachtig afkledende rouwkleed. Persoonlijk ben ik een liefhebber van het paars, maar dit is prima te combineren met zwart en ik zal deze trend dan ook zeker in de gaten houden. Suggesties dat het zwart meer te maken zou hebben met de tienduizenden doden in het keizerrijk dan met de smaak van de gravin zijn uiteraard te bespottelijk om serieus te nemen.

Op de bruiloft van onze geliefde Baron van Galen was echter geen zwart te zien. Een grote bontgekleurde vertegenwoordiging van Koning Pelinor was aanwezig op het feest. We zagen onder andere Graaf de Riquet de Caraman, vader van de bruid, in zijn gewoonlijke bruintinten met een feestelijk groen detail. Dat was niet het enige feestelijke detail dat de graaf sierde. Gravin Lidewij van Bosch tot Stee was een sprankelende gesprekspartner en was meer dan eens te vinden aan de zijde van de graaf. Op de vraag of er wellicht meer speelde tussen de graaf en de gravin antwoordde de laatste dat ze een grote gedeelde passie hadden voor culinaire zaken. Ik vraag me af welke schone freule de arm van de graaf volgend jaar siert!

Opvallend was het feit dat het avondvermaak verzorgd werd door Ganda Vreugdenhil, hofnar van koning Pelinor zelf; een teken dat deze bruiloft zelfs Koninklijke goedkeuring had!

Welke vrouw de arm van Baron van Galen siert is echter geen geheim meer. Lavinia de Riquet de Caraman was een plaatje in het wit, met groene accenten. Na de plechtigheid werden duiven losgelaten die terugvlogen richting Duivenvoorde. Een prachtig symbool. De ceremonie werd gade geslagen door vele vooraanstaande gasten en persoonlijke vrienden van het bruidspaar. Opvallend was de prominente

aanwezigheid van schoolmeester Gijsbert Bartjens en Jonkheer Quintijn van Zuyderhuyzen, adviseurs van de Baron. Wellicht opvallender was de prominente afwezigheid van Jonkvrouwe van Zuyderhuyzen. Slecht nieuws voor de beste vriendin van Gravin van Ramssteen, Toos du Tondeldoos. Haar relatie met de gildemeester van het magiërs-gilde is danig gebrullieerd. Het paar trouwde onlangs, maar nog geen twee dagen later was haar gerespecteerde echtgenoot zijn burgerrechten kwijt. De details rond het voorval worden angstvallig stilgehouden, dus ik kan slechts raden naar de ware toedracht van het gebeuren. Hopelijk vindt Toos genoeg steun bij de gravin.

Algehele Oproep

Quis venat ipsum venatorem?

De Petraei vraagt uw aandacht voor het volgende

De demon Andras heeft de afgelopen jaren een spoor van vernietiging achter gelaten in het Keizerrijk Elerion. Om deze en andere redenen is Cohors I van het Eerste Legioen der Petraei op zoek naar mogelijkheden om deze demon te vernietigen. Heeft u beschikking over specifieke kennis hieromtrent, of kent u mensen die hierover kunnen beschikken? Neemt dan contact op met de vertegenwoordigers van Cohors I in Waagat.

Voor informatie die direct leidt tot de vernietiging van de demon Andras looft het Cohors een beloning van twee aqualieten uit.

Toelage Inquisitie verhoogd

In het licht van recente ontwikkelingen omtrent de entiteit Nilla heeft de Keizerlijke senaat in een spoedsessie ingestemd met het per direct verhogen van de financiële toelage voor de Keizerlijke Inquisitie. De aanvullende fondsen zullen worden gebruikt om het aantal inquisiteurs uit te breiden en het informantennetwerk van de inquisitie verder te vergroten.

De noodzaak voor uitbreiding werd onder ander geïllustreerd met een verslag uit Umbrië, waar inquisiteurs drie ziellozen en twaalf vermeende heksen hebben berecht. Geruchten over een volledig dorp vol ziellozen worden nog geestdriftig geverifieerd.

Advertentie

**Ook zo'n last van muggen op een slot met
de bijnaam muggenstijn?
vecht die muggen terug met**

Swarts anti-mug.

**Muggen vinden dit goedje niet fijn.
Dus minder gestEEK, minder gekrab
en je voelt je weer rein.**

**-Verkrijgbaar bij goed gevederde
handelaren rond Duivenvoorde.-**

Haal het zolang de voorraad strekt!

Aankondiging

Jonkvrouwe Valentina Waeterweelde
verloofd met
Willem Zilvermos

RU-HA

WEGENS HET PLOTSSELINGE OVERLIJDEN
VAN ALEXANDER IS AANGEWEEZEN TOT
INTERIM LEIDER VAN DE RUWEHAND:

AIYANA BOURGEOANI-ACHTOR

ALIAS

VLEERMUIS

"Sterk - Slim - Ongezien"
De beste beveiliging

Het eeuwig leven is te sterven voor anderen.

*Het Keizerrijk Elerion gedenkt met uiterst
verdriet en vurige trots het moedig offer dat is
gebracht door*

Het 5^e Eleriaanse Infanterie regiment

*Zij gaven hun leven opdat de wereld kon voort-
bestaan. Gedenk hen in Uw gebeden.*

Leve de keizerin! Leve de Generaal!

Namens Hare Majesteit de keizerin,

*Kolonel Navarre Teslat,
commandant der Keizerlijke Troepen,
Wilde Landen*

Feestelijke Bijlage

Ter ere van de triomf van ons keizerrijk en het uitroepen van de Pax Eleriana heeft de redactie verhalen uit diverse hoeken verzameld. Gezamenlijk geven deze verhalen een inkijkje in de grote – maar ook de kleine – gebeurtenissen in onze provincie gedurende de afgelopen maanden. De redactie wenst u veel leesplezier toe!

Na regen komt zonneschijn!

Een ooggetuigenverslag vanuit Lopik

Na regen komt zonneschijn. Een wijsheid zo oud als de wereld maar toch één die blijft verwonderen. Gisteren liep ik in druilerige weer naar het fort van de Petraei bij Lopik. Mijn doel: het hospitaal te bezoeken. Tussen toen en nu is mijn wereldbeeld veranderd. Vroeger zag ik soldaten als mensen die niets nuttiger konden doen dan met een wapen zwaaien. Handelaren en boeren, dat is wat het Keizerrijk overeind hield. Dus waarom geven die Petraei alleen gratis zorg aan voormalige soldaten en de meest arme van Lopik?

Gisteren: terwijl mijn voeten mij over het stenen pad van Lopik naar het fort brengen, erger ik me ook aan het pad dat alleen is aangelegd naar hun fort. Laat die soldaten dan in het gehele keizerrijk dit soort wegen aanleggen, dan kan de handel ook eindelijk eens iets nuttig krijgen van het geld dat het leger opslokt.

Het weer helpt niet mee om de stemming te verlichten. Maar goed, in de verte zie ik het fort en een grote bedrijvigheid. Denkend aan of dit wel een goed idee is, loop ik verder naar de ingang van het fort. Daar staat hij dan, Publius Tranquillus, normale namen hebben ze ook niet. Gisteren sprak ik hem nog in Lopik met een goed glas wijn bij kaarslicht. Leek wel een aardige gast, dus laat ik eens gaan kijken wat ze nou allemaal doen in dat fort van hun. Normaal blijf ik zover mogelijk van ze weg, maar goed, ook onder soldaten moeten er goede lui zijn, en hij is een priester van de Jaden Hemelkeizer.

Nu zit ik aan een tafel buiten de restanten van de poort waar ik gisteren door heen liep. Het grote en lange begrafenisritueel is net klaar. Gisteren waren er 196 soldaten en 28 patiënten in het fort. Nu zijn er 123 soldaten en 54 patiënten. Zevenenveertig soldaten zijn vandaag begraven en vele honderden Nillisten. Zevenenveertig levensverhalen zijn de revue gepasseerd en dan nog begraven zij hun vijanden met plechtigheid. Zevenenveertig zielen zijn naar hun god gegaan, zodat ik vandaag nog kan ademen.

De gracht voor het fort hadden ze pas twee weken geleden gegraven. De staken onder het wateroppervlak had ik niet gezien. Vanochtend kon je het water niet meer zien door de verbrande lijken. De eerste golf van Nillisten heeft zich op de staken geworpen om zo een brug te maken voor de rest van de aanval. Aan alle vier zijdes kwamen er ladders tegen de muur. Al dit heb ik gezien vanaf de centrale toren, samen met Publius. De hordes van Nillisten stormden op ons af. Hoe konden de Petraei zo rustig blijven, terwijl ik ons einde zag naderen?

'Publius helpt mij overeind; ik ben blijkbaar flauwgevallen, en hij geeft mij een drankje voor mijn zenuwen. Ondertussen zie ik geen enkele ladder meer tegen de muren. Ze zijn allen omver geduwd. Hoe kan een dergelijke kleine macht dat doen? Ik zie alleen nog maar mensen in het rood op de muur staan. Alle andere kleuren zijn beneden aan de voet van de toren of rond het hospitaal opgesteld.

De eerste golf is afgeslagen en trekt zich terug. Toch ben ik de enige die juicht. Een moment later zie ik de Nillisten zich tot een groep hervormen. Die tweede golf breekt de poort open. Wederom denk ik dat het einde nabij is. Mijn angst wordt gestoord door een hoorn signaal. Een tovenaars op een hoektoren gooit een eenzame vuurbal naar de poort en alle hoop vloeide uit mij weg. Is dat het enige wat ze gaan doen?

Die ene vuurbal ontsteekt de gehele gracht in vuur en vlam terwijl de tovenaars zelf een hoopje as wordt. Wat is dit voor vreemde wereld? Dit is niet hoe het werkt. Publius verteld kort dat een deel van de magie is geweerkaatst op de eenzame tovenaars. Maar die ene vuurbal heeft een vuurzee ontstoken die gevoed wordt door olie. De Nillisten aan onze kant van het vuur worden gedood en in het vuur gegooid. De gebroken poort wordt gebarricadeerd.

Ondertussen stromen de gewonden binnen om door de priesters en tovenaars te worden genezen zodat ze weer naar de strijd kunnen. Maar ook de doden komen binnen, zij die niet meer de wereld aanschouwen vanuit hun eigen lichaam. Het vuur brandt en geeft ons de tijd om te herstellen, te drinken en wat eten te nemen. Maar daar buiten in het donker zal de vijand zich ook voorbereiden op hun volgende aanval. De vuurzee en rook ontnemt mee gelukkig het zicht op de Nillisten.

De derde golf is verschrikkelijk. De vijand gebruikt de opstapelende doden als een heuvel van lijken, waarmee ze de muur kunnen bestijgen. Hoe kunnen wij hierop reageren? Wat kunnen we hier in de godensnaam tegen doen? Ik heb nog maar net de gedachte afgemaakt en de gehele poort stort met torens en al in. Een groot deel van de Nillisten wordt levend onder het puin begraven. Terwijl het stof weg waait, komt er een groep van tovenaars en hellebaardiers

bij Publius en mij. Ze groeten de commandant en voordat ik het weet, trekken alle tovenaars een kubus en weg zijn de hellebaardiers. Gelijktijdig komen er grote vuur vlammen vanuit de muur richting de poort. De gracht wordt nogmaals een inferno maar op de plek waar deze door lijken is gedempt, staan nu die hellebaardiers te vechten.

Hoe lang ze stand hebben gehouden weet ik niet, maar lang genoeg dat alle andere soldaten, gewond of dood, terug kunnen naar de centrale toren en het hospitaal. Het lijkt lang alsof geen wapen de hellebaardiers kan treffen maar dan valt toch de eerste. Van de groep van twaalf komen er maar zes terug. Terug op de manier zoals ze zijn gekomen, door de tovenaars. Elk van hun draagt een gevallen broeder of zuster.”

De Nillisten stormden het fort binnen. Hun aantallen waren niet meer ontelbaar, maar het waren er wel teveel. Het halve fort is nu een ruïne. Het ene na het andere gebouw hebben de Petraei zelf met katapulten tot een ruïne gemaakt om de vijand levend te bedelven. Ballista's schoten de ene na de andere Nillist dood. Maar de vijand bleef maar komen. De wanhoop greep zijn kans. Maar er stond altijd iemand in het rood met een in bloed getekende bijl op zijn hoofd: onvatbaar voor de wanhoop. Ondertussen stond ik alleen in de toren. Iedereen was aan het vechten.

‘In de verte zie ik de aankomende verlossing. De vlaggen van de graaf van Lopik met in de voorhoede een groep in groen geklede Petraeianen. Ik storm naar beneden met het nieuws.’

De volgende ochtend leidt Publius mij rond in het hospitaal. Sommige patiënten zijn niet alleen gewond aan de buitenkant. Ik ontmoet ook mensen die innerlijke schade hebben. En ik kan mij eindelijk voorstellen waarom soldaten naar de drank grijpen. Op afstand en relatief veilig heb ik alles gezien, maar dit wil ik nooit meer mee maken.

Publius staat nog bij de laatste brandstapel, wiens levensverhaal werd genoemd, van Claudia Vorena. De laatste Petreiaan die stierf in deze slag. Zij was het die in de punt van de linie stond toen de graaf ons kwam ontzetten. Zij wiens man is gestorven in 't Wold. Hij die samen met die krijger gevochten heeft die door de keizerin groot is geëerd. De meeste soldaten zullen nooit zo'n eer mogen ontvangen, maar ik ben ze even dankbaar voor hun opoffering en die van alle andere soldaten, burgers en tovenaars die strijden om ons als burgers te beschermen.

Ingezonden toespraak

Bewoners van Umbrië,

We zijn in de afgelopen tijd niet zozeer getuige geweest van de overwinning van een groepering maar van een viering van vrijheid. Een viering die zowel een einde als een begin symboliseert. Een teken van vernieuwing maar ook van verandering.

De wereld is enorm veranderd nu. Want wij houden in onze handen de macht om alle vormen van bestaan en leven te beïnvloeden. En toch zijn dezelfde denkbeelden waar onze voorvaders vochten nog steeds onderwerp van discussie. Het denkbeeld dat de rechten van een Umbriër niet vanuit de vrijgevigheid van het keizerrijk komen maar vanuit de wil der Goden.

We mogen niet vergeten dat we de erfgenamen zijn van die revolutie. Laat het woord verspreid worden vanuit deze tijd en plaats naar vriend en vijand gelijk. Dat de toorts der verlichting is doorgegeven naar een nieuwe generatie Umbriërs. Umbriërs gehard door oorlog en gesterkt door een bittere vrede. Trots op hun afkomst en niet bereidt toe te kijken bij het langzame afkalven van rechten waar dit gebied zich altijd aan heeft verbonden.

Laat elk land weten, of het ons nu goed of slecht gezind is, dat we elke prijs zullen betalen, elke last zullen dragen, elke ontbering tegemoet zullen treden, elke vriend zullen steunen, elke vijand zullen weerstaan om de vrijheid en gelijkheid van Umbrië te bereiken.

Dit beloven wij en meer.

Aan de oude allianties wiens culturele en spirituele afkomst we delen, beloven we de loyaliteit van trouwe vrienden. Samen is er weinig wat we niet kunnen bereiken in een verbintenis van gemeenschappelijke doelen. Verdeeld kunnen we weinig want we kunnen de machtige tegenkrachten niet tegemoet te treden omdat die ons elk afzonderlijk zou vernietigen.

Aan de nieuwe landen die we verwelkomen in de gelederen van de vrijen, beloven we dat de voormalige dreiging van overheersing niet vervangen zal worden door een nog zwaardere ij-

zere overheersing. We zullen niet verwachten dat zij altijd onze denkbeelden delen. Maar we zullen altijd hopen dat zij hun eigen vrijheid zullen nastreven en herinneren dat in het verleden, zij die macht zochten door op de rug van de tijger te rijden uiteindelijk erin eindigden.

Aan onze bevriende buurlanden doen we de speciale belofte om onze goede woorden in goede daden om te zetten in een nieuw bondgenootschap voor vooruitgang. Om vrije lieden en vrije landen te helpen in het afwerpen van de ketenen van onrecht en ongelijkheid. Maar deze vredelievende revolutie van hoop kan niet het doelwit van onwelgezinde machten worden. Laat al onze burens weten dat we naast hen zullen staan om onrecht en ongelijkheid tegen te gaan.

Als laatste aan de landen die zich tegen ons streven verklaren, hen bieden we geen belofte maar een verzoek, dat beide zijden hernieuwd de tocht naar gelijkheid ondernemen voordat de krachten der chaos losgelaten worden op alle volkeren en landen.

We kunnen ze niet verleiden met zwakheid. Want pas als onze kracht boven elke twijfel voldoende is kunnen we zeker zijn dat die kracht nooit hoeft te worden gebruikt.

Dus laat ons opnieuw beginnen met herinneren dat samenwerking aan gelijkheid geen teken van zwakte is en oprechtheid altijd samen hoort te gaan met bewijs. Laat ons nooit onderhandelen vanuit angst. Maar laat ons nooit angst hebben om te onderhandelen.

Laat beide zijden ontdekken welke zaken ons verenigen in plaats van het benadrukken van de verschillen die ons onderscheiden.

Laat beide zijden, voor het eerst, serieuze en concrete voorstellen doen voor het bereiken van gelijkheid en gerechtigheid.

Laat beide zijden zich verenigen om te doen wat hoort, ontdoe het volk van te zware lasten en laat de onderdrukte proeven van vrijheid.

In uw handen, trotse Umbriërs, meer dan in de mijne, rust de kans op succes of falen van dit plan. Sinds dit land werd gesticht heeft elke generatie Umbriër zich ingezet voor dit gebied. Nu de goddelijke trompetten schallen, niet om ons te wapen te roepen, hoewel we wapens nodig hebben, niet om ons tot het gevecht te roepen, hoewel gevechten niet gemeden zullen worden, maar om ons op te roepen de last te dragen van het te volgen pad, jaar in jaar uit,

volhardend met hoop, geduldig bij tegenslagen, een strijd tegen gemeenschappelijke vijanden van Umbrië: ongerechtigheid en ongelijkheid.

In de lange geschiedenis van de wereld is slechts een beperkt aantal generaties de rol toegerekend om gelijkheid en gerechtigheid na te streven in het uur van het grootste gevaar. Wij moeten niet terugschrikken van deze verantwoordelijkheid, wij moeten deze verwelkomen. Ik geloof dan ook geen moment dat een van ons zou willen ruilen met anderen uit een andere generatie. De energie, het geloof, de toewijding die onze daden met zich mee brengen zullen Umbrië verlichten en daarmee allen die ons bijstaan. En de gloed van dat licht zal reiken tot elk uiteinde van het Keizerrijk.

En daarom trotse Umbriërs vraag niet wat Umbrië voor u kan doen, vraag wat u voor Umbrië kunt doen.

Inwoners van buurlanden, vraag niet wat Umbrië voor u kan doen, maar wat we gezamenlijk kunnen betekenen voor gelijkheid en gerechtigheid.

Laat zo de geschiedenis de beoordelaar zijn van onze daden. Laat ons heen gaan en opkomen voor het land wat we liefhebben. Met de zegen en hulp van de goden.

De Nachtzon

Bosbes, Bolus, Grote Ed en de vliegende mens

Kinderverhaal uit Achterbeek

Bosbes en Bolus woonden samen met hun vader Grote Ed op de grens tussen Incendia en Elerion. In de verte lag het pittoreske plaatsje Achterbeek, het laatste stukje van de Wilde Landen. Tussen Achterbeek en de eerste paar passen van Incendia lag een groot moeras. Dit moeras was het huis van Bosbes, Bolus en Grote Ed, eerlijke trollen met een goede neus voor zaken. Grote Ed was de sterkste van de drie en bouwde een hele grote brug. Zo hoefden reizigers niet meer door het gevaarlijke moeras te lopen, maar kon men gewoon oversteken via de brug. Bosbes was de slimste van de drie en besloot dat al het werk dat Grote Ed in de brug had gestopt terugbetaald moest worden. En wel door de reizigers die de brug over wilden steken. Één goudstuk voor elke reiziger. Dat was ongelooflijk veel bier per reiziger en daar hadden de trollen wel oren naar.

Het uitbaten van een brug is geen zware taak. Op een losse plank vervangen hier en daar hadden Bosbes, Bolus en Grote Ed maar heel weinig te doen. Bosbes leerde zichzelf tellen om de tijd te doden, en Grote Ed besloot de krant te gaan lezen. Bolus vond tellen stom en lezen misschien nog wel stommer, dus besloot Bolus om te gaan dagdromen. Hij droomde over bier, en over de vogels die het moeras overvlogen en over de mensen die over hun brug wandelden. Soms droomde hij over hele gekke dingen, zoals vogels die bier dronken, of mensen die over het moeras vlogen. Dat laatste bleef hem fascineren. Hij besloot aan Grote Ed te vragen of hij ooit een vliegend mens had ontmoet. Grote Ed antwoordde dat Bolus minder bier moest drinken en meer de krant moest lezen. Teleurgesteld vertelde Bolus zijn verhaal aan Bosbes. Bosbes vond het idee van Bolus minder raar. Samen besloten ze de reizigers die over de brug kwamen te gaan tellen. Iedere reiziger werd uitvoerig uitgeprobeerd. Het testobject werd over de rand van de brug gehesen en boven het moeras gehangen. Vervolgens liet Bolus het testobject los. Als het in het moeras viel was het overduidelijk een mens zonder vliegvermogen. Helaas bleken reizigers een soort generieke onwil te hebben om te kunnen vliegen. Reiziger na reiziger verdween in de diepte. Dat was niet alleen teleurstellend voor Bosbes en Bolus, maar ook voor Grote Ed, aangezien met de reizigers ook de inkomsten naar de bodem van het moeras verdwenen.

Op een druilerige zaterdagmiddag dienden zes verkleumde reizigers zich aan bij de grote trolbrug. Baron Berend-Jan van Galen, jonker Quintijn van Zuyderhuyzen en hun bijzonder bonte reisgezelschap. Er was een katmens genaamd Kitty, een nomadi-dochter genaamd Vleermuis, een jonge avonturier genaamd Alaska en een voormalige uil genaamd Totowa. De Baron en de jonker waren onderweg naar Incendia, op een belangrijke diplomatieke missie. Om zo min mogelijk tijd kwijt te zijn aan reizen, en zo veel mogelijk tijd te kunnen besteden aan praten, besloten ze dat het gezelschap gebruik zou maken van de trolbrug. Grote Ed legde zijn krant weg en stond het reisgezelschap vriendelijk te woord, waarna de overtocht kon beginnen. Met wat legere buidels, maar schonere laarzen, bereikte het gezelschap het midden van de brug, alwaar Bosbes en Bolus hun opwachting maakten. Bolus legde het grote probleem van hem en zijn zus uit. Zonder verder woorden vuil te maken aan de ontstane protesten van het gezelschap greep Bolus de dichtstbijzijnde reiziger bij de kladden.

Het toeval wil dat dit Totowa was, de voormalige uil. Terwijl hij hulpeloos boven het moeras bungelde kreeg hij een goed idee. Totowa kon dan weliswaar niet meer vliegen, hij kon wel teleporteren. Hij wist niet zeker of alle voormalige uilen dat konden, maar hij kon het wel en dit leek hem bij uitstek de meest geschikte situatie om dit talent te benutten. Met een flits verdween hij uit de handen van Bolus en verscheen hij weer aan de andere kant van de brug. Bolus en Bosbes waren te verbaasd om door te hebben dat de rest van het reisgezelschap stilletjes had besloten om het voorbeeld van Totowa te volgen en naar de andere kant van de brug te gaan. Weliswaar met de benenwagen. Toen Bosbes en Bolus doorhadden dat hun testobjecten de brug al overgestoken waren voordat hun onderzoek goed en wel was afgerond waren ze verbijsterd. Ze hadden die dag niets geleerd over vliegende mensen, maar wel een heleboel over voormalige uilen. En dat was ook heel wat waard.